

de kvalifikationer, der efterspørges, forekommer det indimellem besynderligt, at der ikke her sker en rekruttering fra denne gruppe.

I Arbejdsministeriet har vi en omfattende aktiv indsats via arbejdsmarkedsrådene, der bl.a. har til opgave at prioritere og dimensionere arbejdsmarkedsindsatsen, og her er de etniske minoriteter særlig i fokus. Der er afsat midler via satsreguleringspuljen til en forstærket indsats. Hovedparten af midlerne er lagt ud regionalt, hvor man skal fastsætte retningslinjer for anvendelsen af midlerne. Der er i arbejdsformidlingssystemet ansat og rekrutteret medarbejdere med særlig indsigt, og der er i forlængelse af arbejdsmarkedsreformens tredje fase i 1999 skabt en øget prioritering i forhold til etniske minoriteter.

Som nævnt finder jeg, at det er meget vigtige spørgsmål, der er rejst under dette dagsordenspunkt. Det er problemer, som regeringen har taget fat i, det er problemer, som regeringen løbende arbejder med.

Regeringen kan imidlertid ikke støtte beslutningsforslaget. Vi finder, at der er så mange initiativer i gang hos de ansvarlige parter, initiativer, som skal have lov til virke i praksis.

Der er ingen tvivl om, at arbejdsmarkedet er en meget stærk nøgle til integrationen af etniske minoriteter i samfundet. Hvis det skal lykkes, skal alle relevante aktører være med til at løse opgaven. Derfor er det positivt, at LO, DA og KL for få uger siden har overtaget ligestillingsstafetter fra Nævnet for Etnisk Ligestilling og ved samme lejlighed har udtrykt en række ambitioner i integrationsprocessen.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Spørgsmålet om ligestilling, i dette tilfælde etnisk ligestilling på arbejdsmarkedet, er set fra Socialdemokratiets side noget, der burde være en selvfølge, og vi er i allerhøjeste grad optaget af dette problem.

I de seneste år er tendensen til at rejse krav fra samfundets side over for vores såkaldte nye danskere blevet større og større, og når man bliver stillet over for disse krav, kommer der ofte også et ønske om rettigheder.

Den socialdemokratiske gruppe har da også noteret sig, at dette her med etnisk ligestilling står i regeringsgrundlaget, hvilket vi selvfølgelig har hilst velkomment.

Hvis man kigger lidt tilbage i tiden, kan man sige, at da loven om forbud mod forskelsbehandling blev vedtaget i 1996 her i Folketinget,

var det hensigten at kunne leve op til ILO-konventionen om forskelsbehandling og FN's racediskriminationskonvention.

Loven har altså haft knap 3 år bag sig, hvilket ministeren i sit indlæg også var inde på ikke er særlig lang tid. Der er næppe nogen, der vil påstå, at loven ikke har haft effekt på området, men til gengæld har den heller ikke fået lov til at virke så længe, som man kan forvente eller forlange for at se, om der er tilstrækkelige resultater i forhold til det, vi har sat os som mål at opnå. Som sagt er det knap 3 år, og derfor vil vi i Socialdemokratiet, i den socialdemokratiske gruppe, sige, at vi synes, at det er for tidligt at ændre på loven.

Indsatsen på området behøver under ingen omstændigheder at ligge stille, idet vi jo alle ved, at lovgivning kan være nødvendig, men i virkeligheden taler vi mere om holdninger og menneskesyn hos kolleger, klienter, kunder, arbejdsgivere i såvel det offentlige som på private arbejdspladser.

For Socialdemokratiets vedkommende skal denne her tale samtidig også signalere, at vi selv vil fortsætte vores aktive indsats på området. Og det kan vi jo gøre sammen med forslagsstillerne.

Det er faktisk vores opfattelse, at der på det personalepolitiske område er foretaget en mængde initiativer på både private og offentlige arbejdspladser, og vi synes, at disse resultater skal have lov til at virke. Jeg kunne forstå, at det også var disse resultater, ministeren var inde på i sin tale.

Vi synes, at det ville være en god idé, hvis arbejdsministeren ved en passende lejlighed gav en redegørelse om arbejdet for etnisk ligestilling, og det kunne måske hjælpe til at få det overblik, der ofte savnes i sager af denne her karakter.

Som ministeren var inde på, er de såkaldte sociale klausuler indeholdt i det forslag, regeringen fremsatte i 1997, og et udvalg under Erhvervsministeriet skulle bl.a. undersøge og vurdere, om disse sociale klausuler skal anvendes i forbindelse med offentligt udbud.

Man kan sige, at der har været mange tiltag i perioden, fra vi vedtog denne her lov tilbage i 1996. Jeg må nok sige, at det ikke er de store uoverensstemmelser, der gør, at den socialdemokratiske folketingsgruppe siger nej til det her forslag i dag, men vi vil gerne have lov at se effekten af de initiativer, der allerede er taget på området, og vi vil samtidig også gerne være